

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΠΑΤΡΙΑΣ

II Δεκεμβρίου.

Χθές τὸ ἀπόγευμα μᾶς ἐπεσκέφθη ὁ διάδοχος τῆς Δανίας ἐπὶ τῆς «Ἀμφιτρίτης». Τὸ εἰς τὸν λιμένα μας ναυλοχοῦν θεωρητικὸν τῆς Ἀγγλίας «Ἀκαμπτος» τὸν ἐχαιρέτησε διὰ τῶν νεομισμένων βολῶν, ὁ δὴμαρχος παρέταξε τοὺς ὀδοκαθαριστὰς εἰς τὴν προκυμαίαν καὶ τοὺς ἐπέβαλε ἐντὸς ἐνὸς τετάρτου ὅπως καθαρῶσι παστρικά παστρικά, ὁ λιμενάρχης ἔστρεψε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν νομάρχην, ὁ ἱμπρεσάριος τοῦ θεάτρου νὰ συνάξῃ τοὺς ἠθοποιούς του ὅπως δώσῃ παράστασιν πρὸς τιμὴν τοῦ Διαδόχου ὅστις μᾶς ἐτίμησε! διὰ τῆς ἐπισκέψεώς του, καθ' ὅτι συνέπεσαν οἱ ἠθοποιοὶ νὰ ἔχουν Riposo.

Ἐπεσκέφθη τὴν πλατείαν μας, τοῦ «Ἀρεως» τῶν «Ἐψηλῶν Ἀλωνίων» τοῦ «Βενιζέλου Ρούφου» τρία ὄνματα—δικηδικοῦν τὴν πλατείαν—καὶ ἄς τὴν ἀποκαλέσωμεν τρισώνυμον, πλατείαν τῆς «Ἀμαλίας», τῆς «Ὁμονοίας», τῆς «Ὀλγας». Ἡ θεατρικὴ παράστασις ἡ μέλλουσα νὰ δοθῇ πρὸν τιμὴν τοῦ Διαδόχου ἀνεβλήθη διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ Ζορμπᾶς νομάρχης μας Μεσολογγίτης καὶ ἄγαν μεταρῆξι ἐδέησε νὰ ζητήσῃ τηλεγραφικὰς ὀδηγίας παρὰ τοῦ πάτρωνός του, ἂν ἔπρεπεν ἡ ὀρχήστρα τοῦ θεάτρου νὰ παιανίσῃ πρῶτα τὸν ἑλληνικὸν ὕμνον πρὸς τιμὴν τοῦ Ζορμπᾶ, ἢ τὸν τῆς Δανίας ὃν ὁ διδάσκαλος δὲν ἐπρόφθασε νὰ συνθέσῃ. Ζητήσας δὲ πληροφορίας παρὰ τοῦ ἐπιτετραμμένου τῆς Δανίας, καὶ ἀπουσιάζοντος εἰς Ζάκυνθον, ἀπεφάσισαν νὰ παρουσιάσωσιν εἰς τὸν Διάδοχον τὴν prima donna ὡς πάσχουσαν ἐκ... συνάχης. Ὁ ἐπίσημος ξένος μας κατεμαγεύθη ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἂν τὸ φέρῃ ἡ τύχη καὶ γίνῃ ποτὲ βασιλεὺς μας νὰ στήσῃ τὸν θρόνον του ἐν Πάτρικι.

Αυτηρὸν ἐπεισόδιον ἔλαβεν χώραν, ὁ Δημοτικὸς Σύμβουλος κ. Βαφιόπουλος μεταβὰς ἐπίσημως εἰς τὴν Ἀμφιτρίτην ὅπως ἐπισκεφθῇ τὸν ἐπίσημον ξένον, καὶ τῷ προσφέρει ὀλίγην σταφίδα, ἐπιγύστικε ἡ βελάδα του στὴ σιάλα τῆς Ἀμφιτρίτης, καὶ ἀκλούθως εἰς τὸν τροχὸν ἂν λάβῃτε τὸν κόπον καὶ καταβῆτε εἰς Πειραιᾶ πηγαίνετε εἰς τὴν Ἀμφιτρίτην νὰ ζητήσῃτε τὸ μέρος τῆς βελάδας τὸ ταξιδεῦσαν, διότι ὁ κ. Βαφιόπουλος πρόκειται νὰ μᾶς ῥιζιλεύσῃ τοὺς Πατρινούς, ζητῶ παρὰ τοῦ Δανικοῦ Προξενείου τὴν ἀποζημίωσιν τῆς βελάδος του.

Πρόκειται ἐν περιπτώσει μὴ ἀνευρέσεως αὐτῆς νὰ γίνῃ ἔρανος πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς βελάδος ἡκούσαμεν ὅτι ὁ κ. Βαφιόπουλος ἐθαύμασε τὴν τέχνην τῶν ὑποδημάτων τοῦ Διαδόχου.

Τὸ τελευταῖον ὀρεχτικὸ εἶνε ὅτι αὔριον ἔχομεν τὴν Favorita πρὸς σκάσιν τῶν Ἀθηναίων ποῦ ἔχετε τὸν Λεκατσᾶν σας, τοὺς Βενιζογκιζούγκ σας καὶ τὸν Ν. Κόσμον σας καὶ τὴν μπουρξίαν τοῦ Δημαρχείου καὶ εὐφλογίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὰς ἀκηδεΐας τῶν ἀρχῶν σας καὶ τὸν Δεληγιάννην. . . ὑποψήφιον πρωθυπουργόν.

Τραμπουκάκι.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Ἡ μᾶλλον παραμελουμένη ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου καλλιέργεια εἶναι ἡ τῆς γυναικός. Ἐν αὐτῇ ζητητέον τὴν ἀληθῆ αἰτίαν

τῆς βραδείας προόδου τῶν κοινωνιῶν. Μήπως ἄρα γε οἱ ἄνδρες ἐφοβήθησαν νὰ μὴ κριθῶσιν αὐστηρῶς ὑπὸ τῶν διορατικῶν τούτων πνευμάτων, καὶ δι' αὐτὸ περιώρισαν τὴν γυναῖκα ἐντὸς τῶν ὀρίων ἀτελοῦς ἀνατροφῆς καὶ ἀνεχάιτισαν οὕτω τὴν ἐλαστικότητα τῆς διανοίας καὶ τῆς κρίσεως αὐτῆς;

Ὁ φθείρων τὸ σῶμα, φθείρει τὴν ψυχὴν. Ἀμφότερα συμβαδίζουσι . . . μέχρι τοῦ τάφου τοῦλάχιστον.

Τὸ πνεῦμα τῆς κατακρίσεως καὶ τῆς καταλαλιάς εἶναι τόσο φυσικὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὥστε ἢ πολὺ καλὸς ἢ πολὺ μωρὸς πρέπει νὰ ἴναι τις ὅπως ἀνθέξῃ εἰς τὰ γαργαλιστικὰ θέληγητρα αὐτοῦ.

Ἡ ἡδυτέρα βεβαιότης τοῦ ἔρωτος εἶναι τὸ νὰ συναισθῆται τις ἑαυτὴν χρήσιμον εἰς τὸν βίον τοῦ ἐρωμένου.

Αἱ τρεῖς γλυκύτεραι συγκινήσεις τῆς ζωῆς εἶναι τὸ πρῶτον φιλίημα τῆς ἀγαπωμένης γυναικός· τὸ πρῶτον κλαυθμῆρισμα τοῦ πρώτου τέκνου· τὸ πρῶτον χρῆμα τὸ ὁποῖον ἐκέρδισέ τις διὰ τῆς ἐργασίας του. Αὐτὰ εἶναι τὰ τρία τιμαλφέστερα τοῦ ἀνθρώπου.

Μοὶ φαίνεται ὅτι ἂν ἦμην πλούσιος, ἀγέρωχος καὶ ὑπεροπτικός, ἢ μόνη θέα τῶν ὑπηρετῶν μου, οἵτινες θὰ ἦσαν φυσικὰ πλέον ὑπερήφανοι καὶ ὑπεροπτικώτεροι ἐμοῦ, θὰ ἦρκει νὰ μοὶ ἐμπνεύσῃ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ γείνω πάλιν πτωχὸς καὶ νὰ ὑπηρετῶ τὸν ἑαυτὸν μου.

Τὸ ὠραιότερον ταξιδίδιον εἶναι πάλιν ὅταν ταξιδεῦει ὁ νοῦς.

Ὅταν ὁ μέγας ἀνὴρ κλαίῃ, συνταράσσεται ἡ ἀνθρωπότης.

Ἐπάρχει βάθος ζοφερώτερον παρὰ τὰ σκότη τῆς νυκτός· εἶναι ἡ νύξ τῆς καρδίας.

Λάβε μίαν δράκα μεγάλων ἀνδρῶν καὶ ἰδοὺ ἔχεις ἕνα μεγαν αἰῶνα.

Ὁ ὠραιότερος ὑγιής εἶναι ὁ καθημερινός. Ἡ μᾶλλον ἀξιολάτρευτος γυνὴ εἶναι ἡ πάντοτε παρούσα. Ὁ καλλίτερος ἱατρὸς εἶναι ὁ μηδέποτε παρών.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Ὁ Ἀγαθόπουλος ἀστεειεύμενος πρὸς φίλον του:

— Ἐῆρεις, ἄφησα τὰ κορίτσια, τώρα τάχω μὲ πανδρευμέναις.

— Μπᾶ! ἔχεις καμμιά στοῦ ἴατι;

— Βέβαια (καὶ μυστικά, μυστικά εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ φίλου του). Τὴ γυναῖκα μου!!

Ἡ οἰκοδέσποινα ἀφελέστατα μὲ τὴν ἀρχαϊκὴν τῆς ἀπλότητα, δέχεται ὅλο τὸν κόσμον μὲ τὸ μισοῦρι καὶ μὲ καμιά λόλα. Πρὸς τὸν νεωτεριστὴν υἱὸν τῆς παραπονούμενον λέγει:

— Καὶ ὅμως ἐγὼ σὲ ἐγάζω ἀσπροπρόσπο!

— Τὸ ξέρω παρουσιάζεσαι ὅλο μὲ τὰ νυχτικά σου!